

Arrest

**nr. 193 822 van 17 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoekers vorige asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 19 oktober 2016 omdat aan zijn verklaringen over zijn herkomst uit Kandahar geen geloof wordt gehecht en bijgevolg evenmin aan de door hem aangevoerde asielmotieven die er onlosmakelijk mee verbonden zijn.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker volhardt in zijn herkomst uit Kandahar en verklaart nu dat hij bewijzen heeft van zijn verblijf in Pakistan tot maart of april 2013.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een brief van het Departement voor Vluchtelingen en Repatriëring van de provincie Kandahar ter bevestiging van zijn verblijf in Pakistan en terugkeer naar Afghanistan met daaraan gehecht een kopie van een brief van het Afgaanse Ministerie voor Vluchtelingen en Repatriëring ter bevestiging van zijn verblijf in Pakistan en terugkeer naar Afghanistan en een kopie van zijn taskara, een kopie van zijn vluchtelingenkaart in Pakistan en twee enveloppen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijzvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweringen inzake zijn herkomst uit Kandahar en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

5.1. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief

dossier, weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5.2. Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat volgens de brief van het Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëring verzoeker in Quetta, in Balochistan, Pakistan, woonde terwijl hij eerder verklaarde vanaf zijn 7 of 8 jaar tot 2013 in Karachi gewoond te hebben, legt verzoeker in voorliggend verzoekschrift uit dat hij en zijn gezinsleden zich in Quetta hebben aangemeld en aldaar enkele dagen hebben verbleven. De Raad kan hierbij enkel vaststellen dat verzoeker zich opnieuw bedient van gekunstelde post factum-verklaringen die duidelijk na reflectie door confrontatie met de bestreden beslissing zijn tot stand gekomen. Nergens heeft verzoeker immers enige melding gemaakt van een verblijf in Quetta; verzoeker maakte telkenmale (enkel) gewag van een verblijf in Karachi (gehoorverslag 29 september 2015, 8; verklaring meervoudige aanvraag 24 februari 2017, vraag 10). Deze vaststelling doet in ernstige mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in onderhavig verzoekschrift. Het louter citeren uit informatie waaruit blijkt dat Quetta een van de belangrijkste registratieplaatsen is waar men zich onder andere kan registreren voor vrijwillig vertrek, kan bezwaarlijk aantonen dat verzoeker daadwerkelijk van zijn 7 of 8 jaar tot 2013 in Karachi gewoond heeft en hij in 2013 teruggekeerd is naar Afghanistan.

Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er zowel in Afghanistan als in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten.

In de mate verzoeker lijkt voor te houden dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn onderzoeksplicht, benadrukt de Raad dat van een asielaanvraag, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. De asielaanvraag dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin van de eerste asielaanvraag, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielaanvraag. Het verwijt dat de commissaris-generaal in casu geen onderzoeksdaden heeft verricht is dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielaanvraag die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofdzaak van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielaanvraag heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort.

5.3. Waar verzoeker wijst op het advies dat hij gekregen heeft van andere Afghaanse asielaanvragers om zijn verblijf in Pakistan te verzwijgen, op zijn erg jonge leeftijd, het feit dat hij nauwelijks onderwijs genoten heeft, hij getraumatiseerd is geweest door mishandelingen, het feit dat hij bij zijn terugkeer als buitenstaander werd beschouwd en hij psychische problemen kent, wijst de Raad er op dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is daar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2016. De Raad heeft zich hierover reeds uitgesproken in zijn arrest nr. X van 19 oktober 2016 en is te dezen niet bevoegd zich in onderhavig beroep (nogmaals) uit te spreken over voormelde beslissing.

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de beoordeling van de Raad gedaan in het kader van zijn vorige asielaanvraag in een ander daglicht stelt.

5.4. Zo verzoeker de mening toegedaan is dat hij niet in de gelegenheid is gesteld om zich te verdedigen noch de gelegenheid gekregen heeft zijn relaas aan te tonen, benadrukt de Raad dat in casu uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de tweede asielaanvraag van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen en de redenen waarom hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen (adm.doss., stuk 5, verklaring meervoudige aanvraag), en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn tweede asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker niet concretiseert welke specifieke elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het CGVS die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag.

5.5. Verder wijst de Raad er op dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit Kandahar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 juli 2017, voert verzoekende partij aan dat zij verschillende nieuwe elementen heeft ingediend. Zij licht toe dat volgende stukken, die zeer uniek en betrouwbaar zijn, haar relaas ondersteunen : een brief van het Departement voor Vluchtelingen en Repatriëring van de provincie Kandahar ter bevestiging van haar verblijf in Pakistan en terugkeer naar Afghanistan met daaraan gehecht een kopie van een brief van het Afghaanse Ministerie voor Vluchtelingen en Repatriëring ter bevestiging van haar verblijf in Pakistan en terugkeer naar Afghanistan en een kopie van haar taskara, een kopie van haar vluchtelingenkaart in Pakistan en twee enveloppen. Voorts stelt verzoekende partij dat zij ook geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de wijze waarop haar broer deze stukken heeft bekomen. Tot slot wijst zij er op dat haar relaas, met name haar jarenlang verblijf in Pakistan als Afghaans vluchteling en haar gedwongen repatriëring naar Afghanistan, ondersteund wordt door internationale bronnen (stuk 4 gevoegd aan het verzoekschrift).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 5 juli 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in de bewijswaarde van de door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten en de algemene stelling dat haar relaas ondersteund wordt door internationale bronnen, zonder echter concreet in te gaan op, laat staan daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond. Ze brengt geen concrete en valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

Door louter opnieuw te wijzen naar de door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten, ontkracht, noch weerlegt verzoekende partij hetgeen met betrekking tot die documenten in de bestreden beslissing en de beschikking d.d. 5 juli 2017 wordt vastgesteld.

Zo wordt met betrekking tot die door verzoekende partij aangebrachte stukken in de bestreden beslissing als volgt vastgesteld: *“De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U legt deze documenten voor om te bewijzen dat u tot maart of april 2013 in Pakistan verbleef, maar zoals door de RvV reeds omstandig werd gemotiveerd, is het door u verklaarde verblijf tot 2013 in Pakistan niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid wat betreft uw voorgehouden verblijf in Kandahar voor uw komst naar België op te heffen. Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, met name de brief van het Departement voor Vluchtelingen en Repatriëring van de provincie Kandahar ter bevestiging van uw verblijf in Pakistan en uw terugkeer naar Afghanistan met daaraan gehecht een kopie van een brief van het Afghaanse Ministerie voor Vluchtelingen en Repatriëring ter bevestiging van uw verblijf in Pakistan en uw terugkeer naar Afghanistan en een kopie van uw taskara, en de kopie van uw vluchtelingenkaart in Pakistan, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zowel in Afghanistan als in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse en Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien dient vastgesteld te worden dat u volgens de brief van het Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëring in Quetta, gelegen in Balochistan, Pakistan, woonde (zie verklaring meervoudige aanvraag, dd. 24/02/2017, punt 18). Dit is in tegenstrijd met de verklaringen die u aflegt wat betreft uw eerdere verblijfplaatsen. U verklaart immers vanaf de leeftijd van 7 of 8 jaar tot 2013 in Karachi, Pakistan gewoond te hebben (zie verklaring meervoudige aanvraag, dd. 24/02/2017, punt 10), en ook de door u voorgelegde vluchtelingenkaart vermeldt als woonplaats Karachi. Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw beweringen wat betreft uw verblijf in Pakistan verder aan.*

Voorts moet worden vastgesteld dat de voorgelegde vluchtelingenkaart en de brief van het Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëring louter kopieën zijn waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Met betrekking tot de kopie van de vluchtelingenkaart die u voorlegt dient voorts opgemerkt te worden dat deze kaart geenszins aantoonde dat u in 2013 teruggekeerd bent naar Afghanistan, meer bepaald Kandahar, en dat u daar verbleef tot uw vertrek naar Europa. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de brief van het Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëring opgesteld werd op 13 aqrab 1395 (westerse kalender 3 november 2016) op vraag van uw broer. Hieruit blijkt duidelijk dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft en opgesteld is in functie van uw asielaanvraag, bijgevolg heeft het geen objectieve bewijswaarde. Aangezien de brief van het Departement voor Vluchtelingen en Repatriëring van de provincie Kandahar van 23 qaus 1395 (westerse kalender 13 december 2016) opgesteld werd op verzoek van uw broer op basis van het bovenvermelde document, kan dezelfde conclusie getrokken worden voor dit document. Wat betreft de enveloppen die u voorlegt moet opgemerkt worden dat deze hoogstens kunnen aantonen dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan.”

In de beschikking van 5 juli 2017 wordt dienaangaande vastgesteld: “*Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat volgens de brief van het Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëring verzoeker in Quetta, in Balochistan, Pakistan, woonde terwijl hij eerder verklaarde vanaf zijn 7 of 8 jaar tot 2013 in Karachi gewoond te hebben, legt verzoeker in voorliggend verzoekschrift uit dat hij en zijn gezinsleden zich in Quetta hebben aangemeld en aldaar enkele dagen hebben verbleven. De Raad kan hierbij enkel vaststellen dat verzoeker zich opnieuw bedient van gekunstelde post factum-verklaringen die duidelijk na reflectie door confrontatie met de bestreden beslissing zijn tot stand gekomen. Nergens heeft verzoeker immers enige melding gemaakt van een verblijf in Quetta; verzoeker maakte telkenmale (enkel) gewag van een verblijf in Karachi (gehoorverslag 29 september 2015, 8; verklaring meervoudige aanvraag 24 februari 2017, vraag 10). Deze vaststelling doet in ernstige mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in onderhavig verzoekschrift. Het louter citeren uit informatie waaruit blijkt dat Quetta een van de belangrijkste registratieplaatsen is waar men zich onder andere kan registreren voor vrijwillig vertrek, kan bezwaarlijk aantonen dat verzoeker daadwerkelijk van zijn 7 of 8 jaar tot 2013 in Karachi gewoond heeft en hij in 2013 teruggekeerd is naar Afghanistan. Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er zowel in Afghanistan als in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten.”*

Het louter door verzoekende partij verwijzen naar algemene informatie afkomstig van internationale bronnen, informatie welke geen betrekking heeft op haar persoon(lijke situatie), is geenszins van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op voormelde en de overige in de bestreden beslissing en de beschikking d.d. 5 juli 2017 gedane vaststellingen. Dergelijke verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hierin gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

De Raad herhaalt dat aan verzoekende partij haar Afgaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit Kandahar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Het is de taak van verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Ze maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS